

kunde eller vilde være bleven. Men da vi fra vor Side i øvrigt bestemt mene, at der aldeles ingen Anledning er til at gøre Spørgsmaalet om Rigsretstiltale overfor Berg og J. C. Christensen til Genstand for Udvalgsbehandling, maa vi fremdeles holde paa, at Udvalgets Opgave begrænses til Alberti og hans Embedsgerning. Derfor kunne vi fra vor Side ikke medvirke til dette Udvalgs Nedsættelse i Overstemmelse med det Forslag til Beslutning, saaledes som det er fremsat af de Herrer, paa hvis Vegne det ærede Medlem fra Holbæk nu førte Ordet.

Spørgsmaalet om Rigsretsanklage mod Berg og J. C. Christensen er længe nok blevet misbrugt i tarvelige Partiformaals Tjeneste. Landets Offentlighed har nu Krav paa at se Folketinget snarest muligt træffe sin Afgørelse i dette Spørgsmaal. Og ikke blot Landets Offentlighed, men ogsaa de to Mænd, hvorom der her er Tale, have et billigt Krav paa, at der træffes en Afgørelse. Kravet om en hurtig og positiv Afgørelse af dette Spørgsmaal er et Retfærdighedskrav, som dette Ting ikke kan og ikke bør nægte de to Mænd. Man være nok saa meget Modstander af, man ønske nok saa meget ondt over disse to Mænds Hoveder, det maa man indrømme dem, at Afgørelsen skal falde uden Udvalgsomsvøb, uden Ophold.

Jeg siger med velberaad Hu, at dette Spørgsmaal er længe nok blevet misbrugt i tarvelige Partiformaals Tjeneste. Det er taget frem Tid efter anden, ved Lejlighed gjort til Genstand for Agitation i Tale og i Skrift, hensynsløst, naar de forskellige Partier, det være sig Højre, de Radikale, Socialdemokraterne, have haft Brug for det, medens man til andre Tider, naar det har været bekvemt for de respektive nævnte Partier at lade Sagen hvile, gemmer den til Side, har ladet den ligge. Det er en Kendsgerning, det lader sig ikke modsige, at saaledes har Forholdet været. Og naar Forholdet har været saaledes, har jeg Ret til her at paastaa, at denne Sag er længe nok misbrugt i tarvelige Partiformaals Tjeneste.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) omtaltes netop dette Forhold ret udførligt under Forsvarslovenes tredie Behandling. Det ærede Medlem gjorde Rede for Socialdemokraternes Stilling og Forhold til denne Sag, og som Udgangspunkt for sine Betragtninger henviste han til det Interview, „Nationaltidende“ havde haft med det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen), Formanden for Folketingets socialdemokratiske Gruppe,

og til en Bladartikel af det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen), det ærede Medlem, der forleden aabenhart vedstod sin Opfattelse af Rigsretten — jeg siger udtrykkelig sin Opfattelse af Rigsretten — som en højrepartipolitisk Domstol. Det ærede Medlem fra Frederiksberg tog som sagt disse Momenter, Interviewet mellem „Nationaltidende“ og Folketingsmanden for Københavns 10de Valgkreds og Bladartikler af Socialisternes Fælleskorrespondent, til Udgangspunkt for sin Bedømmelse af Socialdemokraternes Holdning, og det ærede Medlem slog med stor Styrke fast, at det, der havde skaffet sig Udtryk ved disse to Lejligheder — der er nemlig flere andre, men jeg tager det, der en Gang er bragt frem her i Tinget —, lod sig ikke forene med en senere Rigsretstiltale fra det Partis Side overfor Berg og J. C. Christensen. Det ærede Medlem fra Frederiksberg resumerede sin Betragtning saaledes — med Formandens Tilladelse vil jeg citere det ordret: „Thi jeg spørger det ærede Medlem, som er Formand for den socialdemokratiske Gruppe, om han, hvis han selv personlig og hans Parti først have udtalt sig paa den omtalte Maade om Forsvarsministerens Optagelse, i dette Øjeblik vilde staa som Forslagsstiller til et Forslag om Rigsretsanklage mod den samme Mand. Jeg beder ham om at besvare dette Spørgsmaal, og jeg kan straks sige, at han selvfølgelig vil svare: Nej. Thi hvis han ikke svarede Nej, vilde han have Forræderpræget paa sig. Man kan ikke først direkte og indirekte give til Kende, at den Mand kunde godt sidde i et Ministerium, som vilde vinde Støtte hos ens eget Parti, og umiddelbart efter, i det Øjeblik det skete, sige: Nu skal den Mand for Rigsretten! Det kunde ingen hæderlig Mand gøre, og derfor siger jeg, at hvis et Ministerium kunde være blevet dannet, saaledes som Socialdemokraterne altsaa mente, vilde de Herrer være afskaarne fra i dette Øjeblik at fremsætte Forslag om Rigsretsanklage, og det føle de selvfølgelig ogsaa godt selv.

Nej, lad os være fritagne, og lad os være fritagne i lang Tid for fra den Side at høre Ordet „Moral“ bragt ind i denne Sag, thi det er i Virkeligheden fuldstændig Vold paa al Moral, om man gjorde det, som her har været tænkt“.

Saaledes resumerede det ærede Medlem fra Frederiksberg sine Betragtninger af Socialdemokratiets Holdning overfor det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), og jeg er ganske enig med